

ОПРЕДЕЛЕНИЕ

№ 969

гр. Ловеч, 21.12.2022 г.

ОКРЪЖЕН СЪД – ЛОВЕЧ, III СЪСТАВ, в закрито заседание на двадесет и първи декември през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: ЕВГЕНИЯ ПАВЛОВА

Членове: ПОЛЯ ДАНКОВА
РАДОСЛАВ АНГЕЛОВ

като разгледа докладваното от ПОЛЯ ДАНКОВА Въззивно частно гражданско дело № 20224300500575 по описа за 2022 година за да се произнесе съобрази:

Производството е по чл. 413, ал. 2 във вр. с чл. 279 във вр. с чл. 278, ал. 1 и сл. от ГПК.

Образувано е по частна жалба №10431/22.11.2022 г. г. от „Профи кредит България“ ЕООД, с ЕИК: *****, със седалище и адрес на управление: гр. *****, депозирана чрез процесуалния представител на дружеството юрисконсулт Р. И. И., срещу Разпореждане на Районен съд – Ловеч, постановено по ч.гр.д. № 1598/22 г., получено на 14.11.2022 г., което е атакувано изцяло. Посочва се, че съдът неправилно е отхвърлил искането по чл. 410 от ГПК. Заявява, че съгласно чл. 12.3 от Общите условия към Договора за потребителски кредит № 40003909198 : „В случай, че клиентът длъжникът просрочи две или повече последователни месечни вноски в пълен размер, кредиторът може да обяви предсрочна изискуемост с писмено уведомление“, е уговорена предсрочната изискуемост на кредита. Твърди, че в случаите, в които заема е предоставен от небанкова финансова институция, клаузата включена в договора за заем за предсрочна изискуемост, при настъпване на определени условия и свързана с неизпълнение на задължението за връщане на заема, не противоречи на свободата на договаряне (чл. 9 от ЗЗД), като с тази уговорка длъжникът губи преимуществото на срока и последиците за него са аналогични на изгубването на това преимущество, съгласно чл. 71 от ЗЗД. Намира, че в процесния случай „ПРОФИ КРЕДИТ България“ ЕООД е изпратил на длъжника по договора уведомително писмо с обратна разписка преди подаване на заявлението за издаване на заповед за изпълнение по л. 410 от ГПК. Изтъква, че „ПРОФИ КРЕДИТ България“ ЕООД е уведомил длъжника за предсрочната изискуемост на вземането, като е изпратил

уведомително писмо с обратна разписка до посочения в процесния договор от самия длъжник адрес. Посочва, че видно от представената обратна разписка по делото е, че уведомителното писмо не е получено, тъй като не е потърсено от длъжника. Заявява, че кредитора няма как да носи вина, ако длъжника е сменил своя адрес и данните по договора не отговорят на актуалните обстоятелства. Твърди, че при промяна на обстоятелствата длъжникът е длъжен да уведоми кредитора и уведомителното писмо е изпратено до длъжника, преди задължението да бъде търсено по съдебен ред, чрез образувано заповедно производство. Изтъква, че длъжникът при промяна на своя адрес е следвало да уведоми кредитора и не е положил грижата на добър стопанин.

Изтъква се, в частната жалба, че на основание императивната разпоредба на чл. 60, ал. 2 от ЗКИ дружеството е задължено да уведоми клиента на договора за настъпилата предсрочна изискуемост на кредита преди подаване на заявлението за издаване на заповед за изпълнение по чл. 410 от ГПК. Жалбоподателят излага, че неправилно съдът е приел неуведомяване на длъжника за настъпилата предсрочна изискуемост. Твърди се, че посочената от заявителя дата на предсрочна изискуемост е в интерес на длъжника, тъй като към същата е начислено и дължимото договорно възнаграждение за ползване на отпусната сума по процесния договор, като такава не се е начислява след цитираната дата.

Заявява, че заповедното производство е уредено като строго формално, с него се цели бърза съдебна защита, като преценката на съда в производството по чл. 410 от ГПК се ограничава единствено до изложените от заявителя факти, като съответствието на твърдените факти с действителното правно положение може да се установи само в евентуалния исков процес, в случай, че длъжникът оспори вземането. Намира, че като се е произнесъл по валидността на процесните клаузи съдът е превишил своите правомощия, като е обсъдил по същество обстоятелство, което стои извън предмета на заповедното производство.

Моли съда да отмени атакуваното разпореждане по ч. гр. д № 1598/2022 г. на ЛРС и да бъде уважено искането за издаване на заповед за изпълнение против Р. Ц. Х. и присъдени разноси.

Ловешки окръжен съд приема, че производството е допустимо, тъй като частната жалба е подадена на 21.11.2022 г. по куриер, а атакуваният съдебен акт е получен от жалбоподателя на 14.11.2022 г.

Подадено е заявление № 9596/28.10.2022 г. по чл. 410 от ГПК от „ПРОФИ КРЕДИТ България“ ЕООД с ЕИК ***** с адрес гр. ***** за издаване на заповед за изпълнение против Р. Ц. Х. за сумата от за сумата от 4 740,35 лв. - главница, ведно със законната лихва от датата на подаване на заявлението /28.10.2022 г./ до изплащането ѝ, 2 042,92 лв. – договорна лихва за периода 20.09.2021 г. до 05.10.2022 г., 1 122,47 лв. – възнаграждение за закупен пакет за допълнителни услуги Фаст, 2 108,33 лева възнаграждение за закупен допълнителен пакет Флекси; такса за извънсъдебно събиране на

вземания в размер на 20,00 лв.; 502,02 лв. – обезщетение за забава за периода 21.06.2021 г. до 05.10.2022 г.; 64,23 лв. – обезщетение за забава за периода 05.10.2022 г. до 27.10.2022 г., ведно със законната лихва върху главницата от датата на регистриране на заявлението и сторените разноски. Твърди се, че между страните е сключен договор за потребителски кредит „Профи кредит България“ № № 40003909198 /24.01.2021 г. без да е посочена сумата на кредита за срок от 36 месеца с месечни вноски в размер на 340.48 лв. с падежна дата всяко 20 число на месеца, посочено в т. VI на Договора. Позовава се на Общите условия, съобразно които длъжника дължи предварително определено договорно възнаграждение в размер на сумата 2042.92 лева за периода от 20.09.2021 г. до 05.10.2022 г. Обсъжда се дължимост на сумата 1122.47 лева неплатено възнаграждение за услугата „фаст“ и сумата 2108.33 лева-за услугата „флекси“. Посочва се, че длъжникът е направил 3 погасителни вноски и е изпаднал в забава, поради което и съгласно ОУ към ДПК кредитът е обявен за предсрочно изискуем от страна на заявителя. Твърди, че длъжникът е уведомен с писмо, а предсрочната изискуемост е настъпила преди подаване на заявлението за издаване на заповед за изпълнение .

Постановено е разпореждане №2239/31.10.2022 г. по гр.д.ч.х. №1598/22 г. на ТРС, с указания до заявителя да конкретизира обстоятелства по заявлението, в т.ч. изпратено ли е до длъжника изявление за обявяване на кредита за предсрочно изискуем, кога и как ,достигнало ли е до длъжника и кога, с предложеното от длъжника изпълнение кои вземания по договорната връзка са погасени.

Подадена е писмена молба от „Профи кредит България“ ЕООД №9901/08.11.2022 г., в която е изложил становище по конкретизация на заявлението и уведомяването на длъжника за предсрочна изискуемост.

С Разпореждане № 2333/10.11.2022 г. по гр.д. №1598/22 г. на ЛРС, районният съд, на основание чл. 410 от ГПК е отказал да издаде заповед за изпълнение в полза на заявителя-жалбоподател, като е посочил, че не е доказано уведомяване на длъжника за предсрочната изискуемост на кредита.

Ловешки окръжен съд счита, че частната жалба от 21.11.2022 г. на „Профи кредит България“ ЕООД – София е неоснователна и следва да бъде оставена без уважение.

Настоящата инстанция преценява, че не се установява факта на уведомяване на длъжника за предсрочна изискуемост на дълга, тъй като вложената разписка за връчване на уведомително писмо за обявяване на предсрочна изискуемост по ДПК е върната с отбелязване „непотърсен“ и дата 04.11.22 г. Заявлението е подадено на 28.10.2022 г. и няма данни до длъжника да е изпратено уведомително писмо за предсрочната изискуемост преди тази дата. Още повече, че по представеното по делото съобщение за дата на връщане фигурира дата 04.11.2022 г. Към разписката липсва конкретизиране на приложеното уведомително писмо, а само е посочен номер на договора за кредит. От друга страна при съпоставка на приложеното писмо от 11.10.2022 г. и сумите по заявлението, не се установява съответствие между тях, вкл.

търсена непогасена главница. Договорна лихва, а неплатено възнаграждение по услуги „флекс „ и „факси“ въобще липсват като суми по писмото.

Съдът съобрази, че между страните на 29.07.21 г. е сключен анекс №1 към процесния договор за потребителски кредит за отлагане на плащане на вноски №3 по молба на длъжника от 28.07.2021 г. и е изготвен нов погасителен план, като вноската се заплаща в края на срока. Същевременно страните са договорили, че годишния процент на разходите – ГПЛ след сключване на анекса е в размер на 41%, а ГПР- 45.53 %. В погасителния план обаче това съществено намаление на ГПР /от 49.06% /по договора/ не е отразено и вноските са останали непроменени – 340.48 лева. В заявлението от 28.10.2022 г. също не е отразен анекса и месечната вноска не е намалена. При това значително намаление на сумата за ГПР, плащането на 3 вноски, което не е отразено от кредитора, водещо до намаляване на главница и лихви, за съда е неясно, как точно са формирани сумите по погасителния план, как е определен размера на сумите при предсрочна изискуемост на дълга/които не са разграничени по видове, вкл. и в уведомителното писмо/. Следователно съдът приема, че искането за издаване на заповед за изпълнение по чл. 410 от ГПК относно главница, възнаградителна лихва, възнаграждения за услуги, е неоснователно и следва да бъде оставено без уважение.

Съдът не възприема като обосновани доводите на жалбоподателя относно дължимостта на сумата за договорно възнаграждение в размер на сумата 2042.92 лева /по заявление/, 1122.47 лева неплатено възнаграждение за услугата „фаст“ и сумата 2108.33 лева-за услугата „флекс“ с оглед неизправността на длъжника по договора за заем. Предвид твърденията на заявителя, че между страните има сключен договор за потребителски кредит от 21.04.2021 г. ,анекс №1//29.07.21 г. договорената възнаградителна лихва, не може да се изведе като размер и начин на определяне нито от заявлението, нито от договора между страните. Доколкото се претендира вземане, основано на неизпълнено задължение по договор за потребителски кредит съдът намира, че са налице условията на чл. 411, ал.2, т.2 от ГПК и искането противоречи на закона-чл. 143, т.5 от ЗЗП. Длъжникът има качеството на „потребител “ и съдът е следва да провери дали договорът не съдържа неравноправни клаузи, тъй като тези клаузи не са обвързващи за потребителя, предвид действието на член 6, параграф 1 от Директива 93 / 13 ЕИО на Съвета ,Директива 2008/48/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 23 април 2008 г. относно договорите за потребителски кредити за отмяна на Директива 87/102/ ЕИО на Съвета и на Директива 2011/90/ЕС на Комисията от 14 ноември 2011 г. за изменение на част II на Приложение I към Директива 2008/48/ЕО на Европейския парламент и на Съвета, в която са предвидени допълнителни допускания за изчисляването на годишния процент на разходите-/определение № 974 от 7.12.2011 г. на ВКС по ч.т.д. № 797 / 2010 г., II т.о., ТК. /В настоящето производство съдът приема, че при главница възлизаща на 5000 лева, по която са заплатени 3 вноски договорно възнаграждение в размер на 2042.92 лева за периода от 20.09.2021 г. до

05.10.2022 г. без конкретизиране на начина на формирането, може да бъде преценена, че е необосновано високо.

Съдът приема, че разпоредбите на договора, с които е уговорено възнаграждение за услугите „Фаст“ и „Флекси“ са нищожни на основание чл. 26 ал. 1 пр. 2 от ЗЗД във вр. с 33, ал.1 ЗПК. С тях се цели заобикалянето на правилото на чл. 33, ал.1 ЗПК, поради факта, че не е предвиден начина, по които се определят сумите. Включването им в Общите условия на договора, предполага, че потребителя няма право на избор дали да ги приеме. Въпросните уговорки за нищожни и на основание чл.143, ал.1 ЗЗП и чл. 26 ал. 1 пр. 2 от ЗЗД. С тях се нарушава добросъвестността, тъй като водят до значително неравновесие между правата и задълженията на страните и с включването им задължението към кредитора нараства в двоен размер.

По отношение на претенцията за заплащане на 502,02 лв. – обезщетение за забава за периода 21.06.2021 г. до 05.10.2022 г.; 64,23 лв. – обезщетение за забава за периода 05.10.2022 г. до 27.10.2022 г., – съдът намира, че не се дължат. Касае се до акцесорно задължение, което предвид отхвърляне на искането за присъждане сумата 4740.35 лева-главница не се следва да заплаща, тъй като произтича от основателност на главното задължение.

Поради изложените съображения въззивната инстанция приема, че разпореждане № 2333/10.11.2022 г. по гр.д. №1598/22 г. на ЛРС е правилно и законосъобразно и следва да бъде потвърдено.

Водим от горното съдът

ОПРЕДЕЛИ:

ПОТВЪРЖДАВА, като правилно и законосъобразно, **разпореждане** № 2333/10.11.2022 г. по гр.д. №1598/22 г. на Ловешки районен съд.

Определението е окончателно и не подлежи на касационно обжалване.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____